

Ob ladjah dim se vije siv.
In begajoč
od morja plava težek vzduh
do nemih koč.

Vse tiho . . . vse . . .

KAKOR PRAH SE VRAČAM SPET.

In ni za ladjo več sledu . . .
Kot da po vodi davno
zbežala le je senca —
vse morje mirno . . . ravno . . .

Umrli bom — Le moten žar
zatone v širnem morju.

a ista bo svetloba
žarela na obzorju.

Umrli bom — Le lahen prah
s pogorja diha odveje,
a gora bo visoko
kipela kakor preje.

Umrli bom — Le droben list
v košatem vrhu zvene,
a tisoč drugih klilo
od veje bo zelene.

Umrli bom — Le tenka nit
na struni se odvije,
a gosli bodo pele
neskaljene harmonije . . .

BRANKO BRANKOVIČ:

NA GROBIŠČU.

Grob sem živi med grobovi,
ki se tod vrsté:
Pokopane v prsih nosim
prešlih dni željé.

Kdo jih je pokopal — veste?
— Sam sem bil grobar,
znamenja pa nisem stavil
si na grob prevar. —

